

בוקר אחד, סתם כך, הכול קורה לנו פתאום

נכתב ביום פסימי לכנס "עיר ללא אלימות" באילת

והנה קמנו בוקר אחד, אחרי שבת, ופתאום ממש פתאום התרחשו הדברים. פתאום, ממש פתאום, מצאנו מדינה שבה העשירים הפכו לעשירים יותר. פתאום, ממש פתאום, בבוקר אחד מצאנו מספר משפחות כל כך עשירות שעכשיו הן המדינה. עכשיו הן, המשפחות העשירות, מחליטות אם לסייע, אם לעזור. פתאום, ממש בבוקר אחד, המשפחות האלה שקיבלו מהמדינה כל כך הרבה תמורת כל כך מעט, מחליטות למי מאיתנו לסייע ולמי מאיתנו לתרום.

פתאום, בוקר אחד קמנו ומצאנו שלבתו של ערן יש סרטן והמדינה לא עוזרת וגם קופת חולים לא מסייעת ושר בכיר בממשלה, שמכיר את ערן ומתערב, מחליט להפעיל את השפעתו ואז הוא פונה לאחד העשירים, לקרן הרווחה שהם הקימו, לקרן של אחד מהבנקים. והם עוזרים. ואני חושב איך המדינה הזאת כבר לא יכולה לעזור. ואני חושב מה קורה עם הבת של משה, שאף אחד לא יכול לעזור לה, כי אבא שלה לא מכיר אף שר שמכיר איש עשיר.

והנה קמנו יום אחד ומפריטים, מפריטים ומפריטים. ממש בלי הבחנה. והנה העשירים נהיו עוד יותר עשירים והם לוקחים מנהלים בכירים והשכר שלהם גבוה, ממש גבוה. ואחרים מפוטרים, כי הפריטו להם את העבודה, הפריטו להם את החיים והפער גדל והעשירים עשירים יותר והעניים עניים יותר.

והנה קמנו בוקר אחד ופוליטיקאי אחד אומר שאין לו ברירה והוא חייב מעט מההון של העשירים כדי להיבחר, כדי להגשים את החזון, כדי לשמור על הערכים. סתם קצת הון לקצת ערכים.

ובאותו בוקר שקמנו הרגשנו תסכול, באותו בוקר הרגשנו שאנחנו לא שייכים לזה. שזה לא שלנו. זה לא מה שרצינו. הרגשנו אכזבה.

וראינו באותו בוקר, ממש פתאום, הרבה כסף והרבה עוני, הרבה אלימות והרבה פשע. בעיתון היומי למדנו, שהעמודים הראשונים הם מדרין לאלימות, עבריינות ופשע. באותו בוקר ראינו שלאף אחד לא ממש אכפת.

בבוקר ההוא שאלינו קמנו, גם השרים וכל הממשלה קמו גם הם וראו פתאום את המצב. הם יצאו מיד במילים. מילים ועוד מילים שלמחרת מילאו בהרבה דיו את העיתונים. אבל למחרת, כשקמנו, לא ממש האמנו למילים.

וכשקמנו ביום שלישי בבוקר, ככה פתאום הבנו. שגם

אנחנו סתם. השירות הציבורי מנופח ואנחנו עובדים בקטן ורבים מאיתנו מיותרים. המצוקה של המדינה קשה, כך, המנגנון מנופח. למדינה אין כבר כוח, כך אמר שר האוצר, נגמרו לה כוחות הסוס שלה, זה נכון. המדינה יותר חשובה. קודם אלוהי הביטחון ועכשיו אלוהי הכלכלה. ולי בכלל אמרו שאלוהים הוא של בני אדם.

וגם הצרות, יש יותר מדי צרות, כי יש הרבה עובדים סוציאליים, הרבה מדי מורים, העלויות שלהם כבדות על המדינה, ואולי האלימות היא בכלל המצאה שלהם, של העובדים הסוציאליים, של המשטרה, של העיתונאים ואולי

אולי של הארגונים החברתיים. מה הם עושים עניין, הרי בכל חברה יש עניים. יש אבטלה. יש פשע. יש אלימות. אין מה לעשות. זה המחיר שאנחנו משלמים על הטוב שאנחנו מקבלים. שיספרו את זה למסעודה מקריית שמונה. טוב אז אתה, ההוא, ההם, רוב אלה שבאמת מחליטים או ההם העשירים, לא ממש פגשו או אולי שכחו מהי אלימות, עוני, השפלה, אכזבה. על אלימות הם קוראים רק בעיתון. אצלם המדינה מתייצבת

בסוף, כשקמנו באותו בוקר, הבנו שאולי כל אחד מאיתנו יותר. ויותר לאלימים, ויותר לכלכלנים, ויותר לתאוריות ויותר לעצמו. הבנו שלא לקחנו מספיק אחריות, ושהכול בעצם שלנו, גם המדינה וצריך לקחת יותר אחריות

מתי שרק שצריך.

ובוקר אחד כשקמנו, בוקר אחד, ככה פתאום ראינו, שהאלימות כבר בכל מקום. אצלנו בבית, אצלנו בעיתון, אצלנו בטלוויזיה. באותו בוקר גילינו שהתרגלנו ושאנחנו יכולים לחיות עם זה, לבכות ולהשלים עם זה. באותו בוקר גילינו שאנחנו מעדיפים את שגרת הבוקר, הכוס קפה שהתרגלנו אליה. ואנחנו חושבים עלינו, על שלי ושלי ושלנו וזה ממש חשוב. ממש חשוב כמו לרוץ אחרי הסקופ שלי ולא חשוב המחיר. כמו לרוץ אחרי קצת הון לקצת ערכים וחזון. כמו לרוץ אחר כל אחד לכל תפקיד בכל דרך ולשלם כל מחיר. ובכלל למה להיאבק על מה שאתה מאמין, אם אפשר קצת פחות בקצת פחות מחיר.

ההרגלים. הנוחות, אתם זוכרים, לא? אז בסוף כשקמנו באותו בוקר וגילינו את כל זה, ככה פתאום, כאילו לא ידענו, הבנו שאולי כל אחד מאיתנו יותר. יותר לאלימים, יותר לכלכלנים, יותר לתיאוריות, יותר לעצמו. שאולי לא לקחנו מספיק אחריות ונגררנו לטוב המדומה. באותו בוקר הבנו שהבית שלנו הוא שלנו, וכך גם הסלון, וגם הרחוב והשכונה והכפר והעיר. הכול שלנו גם המדינה וצריך לקחת יותר אחריות. והמנהיגים האלה צומחים מאיתנו ואם אני מוותר אני מוותר על עצמי.

>>

איתן מזרחי
מא"ז דרום

פתאום, ממש פתאום, מצאנו מדינה שבה העשירים הפכו לעשירים יותר והעניים לעניים יותר

לא רק פערים גם אלימות, השפלה, אכזבה